



Добро вече, драги Зајечарци. Добро вече, Тимочка Крајино. Заиста сам узбуђен што у овом тренутку стојим пред вама. Иза мене је Никола Пашић, а испред мене Че Гевара (велика застава са ликом Че Геваре у првом реду – *прим. ред*). Мислим да је то оно што описује нашу ситуацију данас. Ми у овом тренутку бранимо, баштинимо, чувамо сећање и покушавамо да оживимо најбоље из наше прошлости и надовезујемо се на оно најбоље из светске историје. И сви нам требају. И леви и десни.

Ја ћу говорити онако из душе, као што обично говорим, без обзира на то да ли се то некоме свидело или не. И тако радим годинама. Зато хоћу одмах да кажем: Ми нисмо исти! И не мислимо сви исто. Мада, стицајем околности, сада и овде већина нас мисли. Али, у принципу, они који организују ове протесте и ми који овде говоримо, и ви који то слушате – нисмо истомишљеници.

Не треба то да се скривамо ни од себе ни од наших противника, који лове те разлике и онда их потенцирају и злоупотребљавају. Не. Ми отворено кажемо да нисмо исти. Али ми смо сви исти и сви исто мислимо и у истом смо строју против овог зла – против којег смо устали. Ту разлике међу нама нема и не сме бити. То је кључно. Ја се борим за ситуацију, за тренутак, а мислим да неће бити далеко да до тога дође, да можемо поново нормално да се разликујемо и да имамо политички живот у Србији. Ми у овом тренутку немамо политичку сцену. Ми немамо политику у Србији. Ми имамо једно једноумље, ми имамо једну пузајућу дикатуру, ми имамо једну тиранију која, ако јој ми не станемо на пут – никада неће стати! И зато морамо бити сложни наспрам те диктатуре, која, наравно, повремено облачи квазидемократско рухо, повремено се маскира и скрива као да је демократија, поготово када разговарају са својим страним „пријатељима“, односно налогодавцима, или шефовима. Онда глуматају. Онда глуме демократију, глуме плурализам и онда се мало снебивају. И онда ухапсе понекад и неког свога, или га смене. Али у суштини, ми сви знамо и осећамо ко су они и шта су они. И ако, као што рекох пре неки дан, ако је ишта добро ова власт постигла, онда је постигла то да се одвоји жито од кукоља – тако што је сав кукољ окупила око себе.

Снима се, слуша, притиска, пријављује, дојављује, прети. И то је отприлике слика Србије чим изађете ван Београда

Све наше разлике, од Николе Пашића до овог Че Геваре преко пута, све су ситне и мале у односу на разлику, јаз и провалију који нас дели од њих. И то је важно. И тога морате бити свесни. Колегиница Тамара је малочас рекла (проф. Тамара Миленковић Керковић

–

прим. ред

) а то је важна тема и не треба је скривати и не треба од ње бежати

– страх је велики у Србији. Ја то знам, јер поред свега другог шта радим, истражујем и јавно мњење. И зна

м са чим се суочавају моји анкетари. Колико је страха, колико је необавештености, колико је незнана, колико је неинформисаности...

Али

, пре свега

, колико је страха

у Србији. Људи се плаше.

Није лако доћи овде и стати, не толико нама, колико вама

, овде

, преко пута. Снима се, слуша, притиска, пријављује, дојављује, прети

. И то је отприлике слика Србије

чим изађете ван Београда.

И зато сте без имало фразе, без имало подилажења ви сви који долази на ове протесте не само овде у Зајечару, већ широм Србије – заиста хероји. Помало – а и повише – достојни својих славних предака, за које често мислимо да их нисмо достојни, као што углавном и нисмо.

Дахије су се промениле, али принцип је исти. У неким стварима су још и гори. Сад не морају да нас набијају на кочеве, не морају да нас разапињу на коњске репове, јер имају такозване медије и таблоиде-блатоиде и онда то раде тамо. Тамо разапињу, тамо мрцваре, тамо убијају људе у појам и у душу

Наравно, време се променило. Дахије су се промениле, али принцип је исти. У неким стварима су још и гори. Сад не морају да нас набијају на кочеве, не морају да нас разапињу на коњске репове, јер имају такозване медије и таблоиде-блатоиде и онда то раде тамо. Тамо разапињу, тамо мрцваре, тамо убијају људе у појам и у душу, уништавају им част, породицу, урнишу их... А да не говоримо о томе да директно угрожавају егзистенцију многих. То је

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 07 март 2019 23:44

данас реалност у Србији.

Ови протести и да ништа друго нису донели, већ су донели и допринели томе да се ослободимо тог страха. Да видимо да нисмо сами. Да ви видите да нисте сами. И да, што је посебно важно, они виде да нисмо сами и да нисмо усамљени. И верујте ми да се и они плаше. Иза својих затворених ролетни, скривени у мраку, када слушају и гледају колону која пролази и звижди, они знају да има барем десет пута толико људи који мисле то исто, само због страха од њих не смеју да изађу. Е, тај страх морате разбијати.



Не толико да овде једне друге охрабрујете, мада би и то требало, него да охрабрујете своје комшије, пријатеље, рођаке који се плаше, са више или мање разлога, да се овде појаве.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 07 март 2019 23:44

Када обогалтите један народ, када га уништите, када га осиромашите, када „убијете у појам“, и човека и народ, онда је њиме лако владати и манипулисати

Када обогалтите један народ, када га уништите, када га осиромашите, када „убијете у појам“, и човека и народ, онда је њиме лако владати и манипулисати. И то је оно што они заправо раде све време преко својих таблоида и преко своје политике.

Кажу: „Ми имамо много гласача, имамо много чланова – ми побеђујемо на изборима“. Па на таквим изборима би и моја баба победила. Имаш све медије, сву мафију, све паре ове земље – па наравно да ћеш победити! Овај народ уопште није толико лош, колико ми понекад □ мислимо да јесте. Он, чак, уз све то што има, није ниједном успео на парламентарним изборима да добије више од педесет одсто! Уз све то што има. Дакле, Све ово што људи виде, ова лажна истраживања јавног мњења која се пласирају, ови лажни појединачни избори у општинама – све то баците у воду.

Уз сву крађу, уз све „бугарске возове“ и остале манипулације и махинације које врше – они и даље немају ни близу педесет одсто.

Уз сву крађу, уз све „бугарске возове“ и остале манипулације и махинације које врше – они и даље немају ни близу педесет одсто. То вам говорим сада као аналитичар, а не као политичар који се бори за неку власт која ме не занима и не треба ми. Дакле, из дана у дан они опадају. Не онако брзо како смо ми можда хтели, али заиста падају! У својим редовима опадају - увлачи им се црв сумње. И зато морате истрајати. И зато ми морамо истрајати. А не гледати ко је мало више лево, а ко је мало више десно.

Ко је мало више за Че Гевару, а ко мало више за Пашића, или мало више за Европску унију, или мало више за Русију. Неки су више за Русију, неки за Европску унију. А ја сам највише за оно „у се и у своје кљусе“. А то је и овај човек иза мојих леђа, Никола Пашић, такође говорио и такву је политику водио. И на то треба да се вратимо, на оно што је најбоље у нашој традицији. Тамо је путоказ, а не да слепо преписујемо, не да стављамо разне бецеве (мада можемо и то), већ да учимо од најбољих из наше прошлости и да идемо у будућност. Али, не тако што ћемо заборавити прошлост, не тако што ћемо трговати са деловима наше територије, нашим светињама и свим оним што нас чини грађанима ове земље – и Србима, на крају крајева.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 07 март 2019 23:44

Као што рекох, неки мисле да ће нам бити лакше ако се ослободимо дела територије, да ће нам бити лакше ако признамо независност Косова. И многи мало мање образовани, мало уморни од ситуације са КиМ кажу: „Па јесте, стварно, видите колико година се оптерећујемо тиме, можда ће нам бити лакше“. Али неће нам бити лакше. Само ће се проширити листа услова и захтева. Сетите се шта је својевремено било Хашки трибунал, Хашки трибунал, Хашки трибунал... Изручили смо све своје војсковође и читав политички врх хашком трибуналу и шта је било? Одмах сутрадан је почело – Косово, Косово, Косово...

Морамо стати на пут овом злу, не због света, већ због себе

И сада, чак и ако „урадите Косово“ онако као што они желе, опет ће бити неки други и следећи захтев. Ми драги пријатељи, морамо стати на пут овом злу, не због света, већ због себе, јер негде осећам и то нас овде окупља, да са овом политиком, овом влашћу – ни ова земља, ни овај град, ни сви наши градови и сви ми појединачно не можемо стићи далеко.



И морам признати, ја сам згрожен, запрешћан, а то говори о нама, говори о данашњој Србији, да у једном граду, једном крају који је дао Николу Пашића, једног Адама Богосављевића и неке друге велике људе о којима је малочас говорила моја колегиница, да се у том граду смењују на власти један Мирковић и један Ничић. Па има ли боље слике наше пропасти?

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 07 март 2019 23:44

